

1. Вимушене сходження на берег

Імлу прорізало рипіння багатьох весел. Час від часу лунав плюскіт. Сірий туман стелився й клубочився над гладенькою поверхнею моря, заступаючи човни: було чути тільки ритмічні удари весел і приглушені лайки.

Аж ось із туману вигулькнув темний силует, що збільшувався і чорнів, доки раптом не обернувся на дерев'яний корпус бойового

човна вікінгів, з бортів якого струменіли віхтики імлі. Двадцятьоро весел розтинали воду, а сорок воїнів-вікінгів схилялися над цими важкими жердинами.

– Ніколи ще не бачив такого туману, – прошепотів вождь. Це був високий данець з величезними рудими вусами й бородою. – Щось мені це не подобається. – Він зиркнув на дозорця, який стояв на носу човна, що мав вигляд великої драконячої голови. – Де дівся флот? Де інші човни?

Дозорець обслинив пальця й підняв його вгору, немовби визначаючи напрям вітру. Тоді вдивився в імлу, зняв шолома й нашорошив свої вуха, наче радар. Вуха були лапаті й червоні.

Вождь вікінгів вилаявся.

– Сігурд – ідіот. І чого це ми поставили дозорцем дурня?

Біля нього розреготався Тостіг.

– Та дуже просто, Ульрику. Бо Сігурд не вміє ні веслувати, ні куховарити. Що він ще може робити? Ти ж пам'ятаєш, що сталося минулого разу, коли він сів за весло. Ми ж тоді майже годину кружляли по колу. А коли він був кухарем, то почав

варити найкраще наше м'ясо в казані з морською водою... бр-р-р! Принаймні тут з ним безпечніше.

Ульрик Чорнозуб сплюнув.

– Дивись, як він настовбурчив вуха. Що за йолоп!

Тоді він гукнув:

– Що там видно, Сігурде?

– Багато туману, – відповів дозорець. – Ні, ні, чекайте, щось там є. Я бачу щось там, у тумані!

Ульрик Чорнозуб ухопився за щоглу. Невже вони нарешті знайшли решту бойових човнів?

– Що це? Що ти там бачиш?

– Хвилиночку, туман розвіюється. Ага! Я вже це добре бачу.

– І що це, що? – нетерпляче заревів Ульрик.

– Там унизу вода, Ульрику. Я бачу воду. Це – море!

Ульрик Чорнозуб заплющив очі й декілька разів гупнув головою об щоглу.

– Тостігу, – простогнав він, – цей чоловік принесе нам усім загибель. І хто нас закляв отаким дурнем?

Тостіг важко засопів, а це означало, що він уже втрачає терпець. Що-що, а втрачати терпець Тостіг умів дуже добре. Він це робив так часто, що довів це вміння до досконалості. Він видобув свого меча, що його назвав Серцерізом, і рушив уперед. За мить уже був біля дозорця.

– Звичайно, Сігурде, ти бачиш море. Ми ж на човні. І ми посеред моря, – Тостіг говорив це так, ніби хотів, щоб кожне слово гатило по Сігурду, як молот. – Так ось, Сігурде, якщо хочеш залишитися живим, зроби щось корисне! Вилазь на цю драконячу голову, сиди там і ні пари з вуст, аж поки не побачиш узбережжя Англії. Ти чуєш?

Кажучи це, Тостіг мало не штрикнув Сігурда в спину своїм мечем (його гострим лезом). Сігурд підстрибнув і миттю виліз на самісіньку драконячу голову. А вже звідтам озирнувся й поглянув на Тостіга.

– Та я ж хотів допомогти, – заскімлив він.

Тостіг заскреготів зубами й відвернувся до Ульрика, а Сігурд зітхнув і ще пильніше придивився до туману, що стелився

навкруги. Він був зануджений і втомлений. Уже кілька днів стояв тут на дозорі. З якогось дива йому зовсім не дозволяли сідати за весло. Хоч Сігурд завжди вважав себе чудовим веслярем.

Їхній човен був частиною великої флотилії вікінгів, що збиралися напасти на Англію. Ось уже сім днів вони були в морі, а протягом останньої доби їх огорнуло туманом. Це була якась лиха і зловісна імла, від неї всі ставали люті й роздратовані. Чомусь вони відбилися від решти флоту. І тепер оце дрейфували, самі не знаючи куди.

Сігурд вибалушив очі, придивляючись до сірятини, що панувала довкола. Настовбурчив вуха. Що це було? Він щось почув? Чувся плюскіт весел, але ж не тільки. Може, це хвилі розбиваються об берег?

Сігурд виструнчився цілим тілом, лежачи на драконячому носі. Хотів був покликати Ульрика й Тостіга, але ж вони тільки розсердяться.

Сігурд ще більше вирячив очі. Туман, здається, став ще густішим. Але той шум не зникав. Це явно розбивались об берег хвилі!

А отже, земля була близько – можливо, аж занадто близько. І хвилі розбиваються не просто об берег, а об скелі. Треба сказати Ульрику. Вони нарешті наближаються до землі.

– Ульрику! Тостігу! Там...

Цієї миті щось жахливо затріщало, і корабель з усього розгону врізався в низький скелястий берег.

Сігурда пожбурило, неначе з катапульти, в холодне і слизьке море.

Човном струснуло, й той зупинився.

Ульрик зірвався на ноги й почав вигукувати команди:

– Задній хід, мерщій, повний назад, розвертатись! Повним ходом назад!

Двадцятьоро весел занурилися в море, і вікінги напружили всі м'язи, намагаючись зіштовхнути човна з каміння. Поволі велика дерев'яна посудина поповзла назад. Море невдовзі знову прийняло її в свої обійми й вивільнило з полону.

– Назад, назад! – ревів Ульрик, і човен почав набирати швидкість. – Де той ідіот дозорець?

Тостіг зиркнув на драконячу голову.

– Дуже прикро, Ульрику, але він, здається, впав за борт, коли ми налетіли на скелі.

Ульрик відкрив було рота, щоб крикнути: “Людина за бортом!” – але вчасно схаменувся. Сігурд за бортом? Яка втіха! Ульрик усміхнувся.

– Повним ходом уперед, приглушити весла, – скомандував він, і бойовий човен нечутно розчинився в імлистому морі.

Сігурд почував себе невесело. Море було мокре й холодне. Він так і припускав, тож був доволі засмучений тим, що всі його припущення виправдалися. І чого їм було не вирушити з рейдом до Півдня Франції? Море там тепленьке й голубеньке. Чого їх понесло до тієї клятої старої Британії? Він витяг з-під шолома довжелезний клапот водоростей і побрів до берега.

Сігурд зупинився на узбережжі. Холодна солоня вода стікала з-під шолома на його спину. Вона дзюркотіла йому по ногах і заливала черевики. У цьому було мало приємного. Він ступив кілька кроків, послизнувся на мертвій медузі й гепнувся навзнаки

прямісінько в кам'янисту калабаню. Величезний краб сердито цапнув його за лапате червоне вухо та й подріботів собі геть.

– Ох! – звівся на ноги Сіґурд. – Якийсь невдалий день, – пробурмотів він. – Ну, залишається одне. Якщо тут більше нікому нападати на село, то мушу зробити це сам.

Він видобув свого вірного (й заіржавилого) меча, що його назвав Носодлубом, і почимчикував далі узбережжям.

Невдовзі він знайшов доріжку, яка вела вгору скелястим берегом. Сіґурд навіть здивувався, що в скелі були видовбані такі гарні сходи.

Він просувався крадькома, як справжній нападник-вікінг, принаймні йому так здавалося. Ось іде бувалий воїн з мечем наготові, лютим вогнем ув очах і мокрими ногами, що чвакають у промоклих черевиках!

Туман аж ніяк не сприяв. Усе й досі було вповите імлою, і Сіґурд майже нічого не бачив. Нарешті він вибрався на кручу й рушив далі добре вичовганою стежкою. Відчував, що поблизу є якісь будівлі, хоч поки що їх не бачив. Стежка під його нога-

ми ставала дедалі твердішою. Була зроблена з чогось такого, чого йому не доводилося ніколи бачити. Сіґурдове серце закалатало.

Він мало не роздушив якогось kota, що завищав і втік. Сіґурд рубонув своїм Носодлубом і мало не відтяв пальці на власних ногах. Тепер він уже міг бачити будинки. Вони були величезні – значно більші, ніж він очікував. Мали міцні стіни, а у вікнах було щось таке, чого він ще ніколи в житті не бачив. Темне і лискуче.

Сіґурд придивився пильніше й раптом угледів, що прямо на нього дивиться якийсь лютий воїн.

– Гар-р-р! – закричав Сіґурд і рубонув того Носодлубом. Щось забряжчало, і ворог кудись пропав. Сіґурд відсахнувся. Що то за дивні чари?

Туман розвіювався, і Сіґурд почав зауважувати дуже дивні речі. Не міг їх навіть описати, бо йому бракувало для цього слів. Якісь штуки з колесами – так, круглими коліщатами, але такими маленькими і зробленими явно не з дерева. Були вони товстезні, чорні, а вгорі з якимись химерними візерунками.

Зненацька з'явилися два яскравих ока. Величезні білі очі, що дивилися на нього з імли. Щось чудернацько заклацало. Очі рушили до нього. Тоді зупинилися. Знову стали наближатись.

Сігурд відступив у тінь першого-ліпшого ганку. Його плече торкнулося чогось маленького і круглого.

– Дінь-дон, дінь-дон, дінь-дон, – щоразу, коли він рухався, біля його лівого вуха лунав цей химерний звук.

Яскраві очі підступили ще ближче. За ними рухалося щось таке імлисте з чимось таким, що клацало. Очі застрекотіли й почали віддалятися.

Сігурд перевів дух.

– Дінь-дон, дінь-дон.

Двері за його спиною прочинилися.

Сігурд аж підскочив і помчав геть, наче заяць. Він біг, не знаючи, куди заведуть його ті тверді бетонні стежки. Одного разу він знову побачив яскраві очі. Вони рухалися значно швидше, з сердитим ревом і прямісінько на нього. Сігурд звернув на бічну стежку, і та химерна почвара на колесах пролетіла повз нього. Сігурд стояв, від-

дихуючись. Треба знайти якийсь безпечний сховок.

Він пошкунтильгав далі стежкою, а серце мало не вилітало йому з грудей. І тут він раптом зупинився. Прямо перед собою побачив велику картину: свій власний портрет! З вусами й бородою. З рогатим шоломом і симпатичним носом. З піднятим угорю Носодлубом. Це був саме він, жодного сумніву.

Сігурд-вікінг усміхнувся і вклонився. Унизу там були якісь дивні, безглузді літери, але Сігурда це не турбувало. Хіба ж це не був його дім? Він буде в безпеці тут, під знаком вікінга. Вишкірився до картини, піднявся вгору сходами, відчинив двері й зайшов усередину.

Вікінг на картині, здавалось, аж підморгнув. На табличці під ним було написано:

Готель “Вікінг”

Комфортабельні номери

Звертатися до пана й пані Елісів

Є вільні місця

2. Подвійне бронювання

До восьмої ранку туман цілком розвіявся, тож ніхто й подумати не міг, що він був аж таким густим. Літнє сонечко зігріло тротуари, а вивіска перед готелем “Вікінг” легенько погойдувалася на скрипучих завісах. Войовничий вікінг, що красувався на ній, не виглядав при сонячному світлі надто респектабельним. Тепер було добре помітно, що фарба в багатьох місцях облупилася. Та й сам той воїн мав якийсь жалюгідний вигляд, як і весь готель “Вікінг”.

Фарба на віконних рамах потріскалася. Рослини у квіткових горщиках прив'яли. Попід стінами назбиралися цілі купи пороху і сміття.

Пан Еліс узяв мітлу й зітхнув. І так воно було щодня. Він не знав, звідки береться той бруд, але його ніколи не меншало. Щойно два дні тому він помив усі вікна, а вони вже знову аж чорні. Чого ж дивуватися, що майже ніхто не хотів зупинятися в цьому готелі. Був пік літнього сезону – та ж готель мав би ломитися від гостей, але з дванадцяти номерів заселені були лише три.

Пан Еліс ретельно підмів передні сходи і знову зайшов у готель.

– Діти, ви вже встали? – гукнув він, поглянувши нагору, звідки почувся тупіт ніг. Він рушив до дружини – допомогти приготувати сніданок і накрити столи в їдальні.

Раптом на сходах загриміло. Вони так затрусилися й загуркотіли, немовби по них вирішило збігти ціле стадо північноамериканських бізонів. У дверях до кухні з'явилися задихані Зоя й Тім.

– Що таке, мамо? – не зрозуміла Зоя, чого це її мама стоїть така бліда й налякана. Пані Еліс закліпала очима.

– Та нічого. Я просто подумала, що хтось упав на сходах. Я навіть стривожилася на мить, лише на мить. Забула, що це ви встаєте з ліжок.

– Що там є погризти? – поцікавився Тім, хапаючи з тарілки банан.

– Поклади назад. Це для того хлопця Амброзія, а ти знаєш, який він зануда. Не розумію, як його терплять батьки. Спочатку застеліть столи, а тоді будете снідати, – батько показав рукою в бік їдальні. – І не забудьте про маленькі скляночки на сік.

Вони швиденько застелили столи, адже гостей було зовсім мало.

Закінчивши, Зоя й Тім вернулися на кухню, де пан Еліс смажив їм яечню.

Він поцікавився, чим вони збираються займатися цілісінький день.

Зоя зиркнула на Тіма і знизала плечима.

– Треба було б дещо купити, – нагадав їм пан Еліс. – Не забудьте, що нині ми матимемо нову гостю, пані Тиблетовату.

– Яку-яку пані? – реготнув Тім.

– Тиблетовату.

– Дебілувату? – перепитав Тім, рухаючи язичком з боку в бік.

– Мій любий, – усміхнулася пані Еліс, – мушиш навчитися це вимовляти, поки її ще тут немає. Спробуй-но ще раз – Тиблетовата.

– Пані Тубільнахата! – аж підскочив на radoщах Тім. – Ага! Я зрозумів, дійшло: пані Стерильнашмата!

– Ой, Тіме, – зітхнула Зоя. – Ходімо вже краще в крамничку.

Пані Еліс дала доньці список продуктів і попросила її хоч трохи вправити Тімові мізки до прибуття нової гості. Пан Еліс подивився їм услід, а тоді глянув на дружину.

– Не думаю, що він навчиться правильно це вимовляти. Йому ж тільки п'ять років, а ім'я і справді непросте. Може, пані

Тиблетовата не образиться. Ти лише уяви, у нас будуть заселені чотири номери!

– А її кімната вже готова? – запитала пані Еліс.

– Я ще вчора її прибрав. Якщо чесно, Пенні, не знаю, що нам робити. Ми скоро взагалі вилетимо в трубу. Ніхто в нас не селиться, бо тут усе як на смітнику, а в результаті ми не зможемо заробити грошей на ремонт. Це просто якесь зачароване коло.

Пенні Еліс пригорнула до себе чоловіка.

– Не журися. Якось воно буде.

– І то правда. Тільки не воно, а вона – пані Тиблетовата. Щось вона раненько приїхала. Закінчуй там зі сніданком. А я її зустріну.

Біля вхідних дверей стояла гостя, підозріло розглядаючи готельну вивіску. Це була коротконога й доволі огрядна дама у величезному капелюсі і з велетенською валізою.

– Доброго ранку, – вигукнув пан Еліс, сяючи найсліпучішою своєю посмішкою. – Ви, мабуть, пані Тиблетовата? Ви так рано приїхали.

– Доброго ранку, – озвалася крижаним голосом дама. – Я завжди прибуваю рано. А ви, мабуть, з готелю “Вікінг”.

– Мене звати пан Еліс. Добре доїхали?

– Ні. Поїзд запізнився. Хтось кури в купе, в якому курити заборонено, і я смикнула стоп-кран. Поїзд зупинився, а мене оштрафували на п'ятдесят фунтів, бо це, на їхню думку, не був екстрений випадок. А я їм сказала, що це був надзвичайно екстрений випадок, бо я могла померти від раку легенів. А тоді ще й таксист ніяк не міг знайти цього готелю.

– Мабуть, він завіз вас до кафе “Вікінг”, – припустив пан Еліс. – Водії це часто помилково роблять.

Та пані Тиблетовата пропустила його слова повз вуха.

– Ми були біля кафе “Вікінг”, ресторану “Вікінг”, пивної “Вікінг”, крамниці “Радощі вікінга”, японського суши-бару “Вікінг” і бістро “Вікінг”.

– Ну, але тепер ви тут, – усміхнувся пан Еліс, підхоплюючи важку валізу. – Прошу йти за мною, і я покажу вашу кімнату.

– Але чому тут усе пов'язане з вікінга-

ми? – поцікавилася пані Тиблетовата, піднімаючись сходами слідом за паном Елісом.

– Ну, розумієте, понад тисячу років тому для вікінгів-рейдерів з Данії не було кращої цілі для нападів, ніж наше Флотбі. Тут повно вікінгівських реліквій, а щоліта ми проводимо фестиваль “Вікінг”. Ось, ванна в кінці коридору. Кімната номер чотири має чудовий вигляд на море. Усі інші гості вже снідають. Хочете до них долучитися?

– Ні, дякую, я перекусила в поїзді. Навіть не знаю, що то було. Принесли мені якусь гидоту на тарілці, причому загорнену. Мабуть, боялися, що звідти полізуть мікроби, якщо добре не загорнути. Отож я не голодна. О котрій буде обід?

– О першій пополудні. У своїй кімнаті ви знайдете всю інформацію про готель.

Пан Еліс відчинив двері до четвертого номера й заштовхав туди валізу. А тоді поквапився додолу сходами, щоб допомогти зі сніданком.

– І як вона? – ледь чутно запитала пані Еліс, наливаючи каву й подаючи грінки.

– Зжере нас на вечерю. Ковть – і тебе немає.

– Ой лишенько, мені зараз тільки того і бракувало. Ще одна нестерпна гостя – ніби з мене не досить отих Амброзіїв.

Цієї миті згори пролунав гучний крик.

– Пане Еліс! Пане Еліс! Чуєте, пане Еліс?

Пенні вишкірилася до чоловіка:

– Ой, пане Еліс, здається, це ваша улюблена гостя, пане Еліс. Підіть-но гляньте, що там сталося!

– Я тобі дам “пана Еліса”, – буркнув він, відставив убік кавник і подріботів до сходів.

– Пане Еліс, – кричала пані Тиблетовата, хапаючись рукою за поруччя східців. Її обличчя зблідло і трусилось.

Пан Еліс побіг, перестрибуючи по двоє східців нараз.

– Що сталося?

– Пане Еліс, там у моєму ліжку вікінг!

– Що ви цим хочете сказати, Бога ради?

Пані Тиблетовата раптово перестала тремтіти, випросталася на весь свій куцуватий зріст і вп'ялася в пана Еліса очима-кинджалами.

– Я хочу сказати, пане Еліс, що в моєму ліжку лежить вікінг. А що б я мала ще казати? Якщо в моєму ліжку вікінг, то я й кажу, що в моєму ліжку вікінг. Ходіть-но і гляньте самі!

Вона схопила пана Еліса за руку й поволокла його коридором. Хвицнула ногою двері до спальні і штовхнула поперед себе пана Еліса. Той обережно зайшов у кімнату і попрямував до ліжка. Ні. Нічого там не було. Тобто простирадла були пожмакані, немовби хтось таки дійсно там спав, але ніде не було видно жодної душі.

– Можливо, вам здалося, пані Тиблетовата.

– Нічого мені не здалося, пане Еліс. У моєму ліжку був вікінг. Заради Бога, чоловіче, невже ви гадаєте, що я не впізнала б вікінга? До того ж він лежав у шоломі. І в чоботях! Негайно обшукайте кімнату.

Пан Еліс заскрипів зубами. Він став навколішки й зазирнув під ліжку. Тоді відхилив завіси і крикнув:

– Гав!

– Не клейте з себе дурня, – холодно зауважила пані Тиблетовата.

– Але ж тут нікого немає, – повідомив пан Еліс, підходячи до шафи й відчиняючи подвійні дверцята.

З шафи шугонув, мабуть, цілий мільйон вішаків, а тоді в кімнату з ревом ви-стрибнуло якесь страховисько з руками, ногами й волоссям. З його чорної сплутаної бороди звисали клапті водоростей. З-під велетенських кошлатих брів і пом'ятого дво-рогого шолома виблискували очі.

Сігурд вихопив із піхов Носодлуба й лю-то вирячився на двох чудернацьких істот, що стояли перед ним.

– Гааарр! – гаркнув він, розмахуючи Носодлубом, і відтяв шматок завіси. – Гаааррррр!

Пан Еліс заляк на місці й вибалушив очі. Його мізки немов заціпеніли. Не міг поворушити ні язиком, ні губами. Жоден звук не міг видобутися з його горлянки. Хтось ніби приклеїв його ноги до підлоги. Руки в нього були наче свинцеві сосиски.

Пані Тиблетовата штурхнула його ку-лаком.

– Ось, бачите? Я ж казала, що в моєму ліжку був вікінг. Якщо у вас так заведено

вітати гостей, то мені це зовсім не подо-бається. А якщо це жарт, то він зовсім не смішний. Чого ви тут стовбичите, пане Еліс, робіть щось.

І пан Еліс щось таки зробив. Він знепри-томнів.

Сігурд голосно реготнув і підступив до пані Тиблетоватої.

– Ой, ні, не смій, волохате опудало. Ось тобі, маеш! – І вона почала гамселити ві-кінга своєю сумочкою, мало не збивши йо-му з голови шолом.

Сігурд вискнув, вирішив, що з нього до-сить, і вибіг з кімнати. Він потупотів додо-лу сходами й ледь не влетів сторч головою в двері їдальні, зупинившись в останню мить.

Він захекано стояв на нижній сходин-ці, розмахуючи Носодлубом, а семеро при-голомшених гостей готелю випустили з рук свої грінки й каву, вирячившись на нього.

3. Нові відкриття

Коли Тім і Зоя зайшли до їдальні, вони побачили в одному кутку кімнати маму й сімох гостей, що збилися до купи, а в іншому – чудернацького волохатого чолов'ягу, що люто на них дивився.

– Здоров, – привітав його Тім. – Ти хто? У тебе класний меч.

Не встигла пані Еліс схопити Тіма за руку, як він уже рушив до того чолов'яги, широко усміхаючись.

– Це справжній меч чи пластмасовий? Та ясно, що пластмасовий.

Сігурд насторожено дивився на Тіма, але ж той був усього лише малим хлопчиком. Він не міг завдати жодної шкоди такому грізному воїну-вікінгу.

Сігурд усміхнувся у відповідь – хлопчина йому сподобався.

– Це ж пластик, правда? – зареготав Тім. – Тому ти й посміхаєшся. Ану, покажи, – він спокійнісінько простяг руку й забрав у Сігурда меч.

Важко було визначити, кого це здивувало найбільше. Сігурд залишився з порожні-

ми руками і без зброї. П'ятирічна дитина щойно відібрала в нього меча. Мо-же, це сон? Та ні, бо Тім гепнувся на землю, не витримавши ваги меча. Він вирячив очі.

